

סרט תעודי חדש מבטיח בקרוב להתחרות בהפקות המיוחסות ביותר של הור ליורד — ואף להכותן שוק על ירק בקופה. הסרט, אשר איש לא דיבר על הסרטותו, עד לשלבו הסופיים, נקרא לאור היום, והוא מהווה תעודה קולנועית יסודית ראשונה על חיי ההומוסקסואלים באמריקה. הוא נוצר כמובן על רקע התעוררות כללית של כל אותם 15 מיליון הומוסקסואלים אמריקאים, אשר החלו לדרוש את זכויותיהם, ובעיקר למחות נגד התדמית המסולפת שנוצרה להם בשדה האמנות והתרבות.

מאחורי הסרט ניצב אחד ליאונרד קירטמן, הטוען בחום כי אינו הומוסקסואלי. לצומת זאת, הוא ללא ספק איש-עסקים ממולה. היודע להעריך את קהלו הפורטנציאלי.

ג'ובי — בדי עירום. לדברי קירטמן, היחיד מצוותי-העובדים שהזדהה ממש עם הנושא היה הבמאי ג'ון מורפי, אשר אף היריד את הצוות אל עשרות ומאות הראיונות שערכו עם הומוסקסואלים במקומות שונים, ובמצבים סוציאליים שונים, כש הוא מתייחס לבעיה בכלל הרצינות וכובד-הראש הדרושים.

ואכן, כנראה שגישתו שיכנעה את הארנשים המהווים את נושא הסרט. הם הביעו את תמיכתם המוחלטת ביומה, עזרו בה שגת החומר הדרוש, ונתנו לסרט גיבוי מלא — לאחר שקירטמן התחייב לא לכר לול בו קטעי עירום או מין.

בימים אלה מנסה המפיק לשכנע כמה מן האישים המפורסמים ביותר בעולם ה'בידור' האמנות בארצות-הברית לצאת מ'חוריהם' לאור היום, להודות כי גם הם שייכים ל"מחנה העליון", ההולך וגדל.

התנכלות משטרתית. מעניין לציין כי היחידים אשר סירבו לשתף פעולה היו דווקא שוטרי העיר לוס-אנג'לס, אשר מילאו פיהם מים, כאשר נשאלו על אלירנות משטרתית והתנכלות מכוונת אל ה'ומוסקסואלים'.

כרגע, מכינים ברחבי ארצות-הברית את הקסקים לקראת הצגת הבכורה של הסרט — אשר, מקווים הומוסקסואלים, יוכלת לעולם כולו כי אפילו הסרט הנערים בח'בורה, שנחשב ליצירה רצינית בנושא, לא היה יותר מקריקטורה.

כוסכים

הפרשי-שכר

נוסח הוליווד

ב-1967, כאשר היתה השחקנית האמריקאית ממוצא שוודי אן מרגרט בשפל המדרגה ולא ידעה בדיוק מה צפוי לה בעולם הבד, הסכימה להופיע בהפקה אי-טלקית לא מפורטת במיוחד בשם מקרה רצה, תמורת שכר שהתאים לגודל ה'הפקה'.

ב-1797 הפכה אן מרגרט לרכוש קולי נועי יקר המציאות, לאחר שהסרט נמנע בשררם של מייק ניקולס. בו היא מגלמת את אחד התפקידים הראשיים (יחד עם ג'ק ניקולסון, ארט גארפונקל וקנדיס בר-גן). היה ללהיט קופתי לוהט.

לנצח התמימות? מה עושה השטן, והמפיקים האיטלקיים? הם מודיעים לפתע שימיצו את מקרה רצה — אותו סרט צנוע לצריכה איטלקית פנימית — גם בארצות-הברית.

אן מרגרט זעקה חמס. מה זאת אומרת? הכריזה בעזרת פרקליטה, כאשר עשתה את הסרט — היתה אלמונית, האיטלקים המנוולים הללו מנסים עתה לנצל את תמימותה דאו, ולמכור אותה ביוקר, עכשוו כשהיא באופנה? ומה יצא לה מזה? וחוק מזה, הבטיחו לה שהסרט לא יצא את גבולות איטליה? מה בכלל יגידו עליה בבית אחרי שיראו את הסרט? זה עסק זה?

בהחלט זה עסק. כך לפחות, סבורים פרקליטה של אן מרגרט, שתבעו את האיטלקים לדין, ומצפים להוציא מהם כסף רב.

סיפור אהבה

רוכב שוב

קיץ של אהבה (מורגי, תל-אביב, ארצות-הברית) — ובכן, הרומנטיקה חזרה וכבשה את הבד. כל הצניקנים, המתחממים והסנובים — גורו לכם. מבול רגשני עומד לשתוף אתכם בגל גדול. בכל אשם רק אחד: "סיפור אהבה", הצלחתו הוכיחה להוליווד שהעלמות הרכות (שאמנם אינו עוד בתולות) ניחנו עדיין בלב פועם ובעיניים דומעות, וכאשר פונים לשני גורמים אלה, יש תמיד סיכוי לקופה מלאה.

כך אפשר להסביר גם סרט זה, אהבון מן הנוסח הישן, מתוק-מריר, בין נער על סף ההתבגרות לאשה צעירה, אשר בעלה יצא לקרב, מעבר-לים, במלחמת העולם ה-11 (כפי שרומז שמו האנגלי של הסרט, "קיץ '42"). אהבות בין נערים צעירים לנשים מבוגרות אינן בבחינת חידוש על הבד, והקולנוע זוכר כבר גירסאות מפוכחות יותר של רומן מעין זה (כמו בסרט לפי סיפור של קולט, אשר נקרא בצרפתית "החייטה המוריקה") אבל למרות הכל, הבמאי רוברט מאליון עושה מלאכה נאמנה. שלושת הנער'ים המתבגרים בקיץ אחד משובבי-נפש בהחלט, והסצנה בה מנסה אחד מהם לקנות אמצעי-מניעה בבית-המרקחת המקומי מצחיקה מאוד. ג'ניפר או'ניל, בדמות הצעירה הנשור'ת, אה, מסוגלת בהחלט לככב בחלומות-אהבה של כל נער מתבגר, עם פניה הרכות ומבטה החם והידידותי. ומעל לכל, צילומיו של רוברט סורטזו עוטפים את הסי-

אמצעי-מניעה במלחמת העולם השנייה

פור כולו בגווני צבעים מקסימים. לכן, גם כאשר נעצרת העלילה בחוסר-מעש, והעין מחליקה בניחותא לאורך גבעות החול, יש בהחלט מה לראות. ואם, נוסף לכל, נשמתכם נשמת אוהבים צעירים, או שגיל ההתבגרות הפך אתכם לרגישים במיוחד, אין ספק שתשבעו נחת מן הסרט. לא פחות מן הקהל האמריקאי המתפעל ממנו.

אילוף

הסוררת

נשוי בעל-כורחו (אלנבי, תל-אביב, ארצות-הברית) — מה קיר רה לרווק מושבע המאוהב במכוניותיו, סוסיו, מועדונו, שטיחיו והרגליו, כאשר הכסף אשר עזר לפרנס את כל האהבות הללו, אוכל לחלוטין, וכל מה שנותר הוא ברנש מזדקן, אנטיסטי, מעצבן וחסר-ישע, אשר יכול להתאבד (אבל הוא מנחד), יכול לבקש נדבות מדור'דים עשירים (אבל אלה שונאים אותו ומוכנים לעשות הכל כדי לרמוס אותו בעפר), לפנות אל משרתיו (אליהם פונים רק בעזרת תלוש משכורת) או... לשאת אשה.

פיתרון אחרון זה אולי אינו אידיאלי, אבל אם האשה מכושרת, שלומיאלית, ועושה אפילו למות בקרוב — אם יעזרו לה כראוי — אז אין ספק שזוהו הפיתרון הנוח ביותר. זהו, בקיצור נמרץ, סיפורו של קומדיה זו, המראה כיצד עצלן מקצועי נאלץ למצוא את עצמו, לראשונה בחייו, עושה דברים מועילים, רק משום שהתחייב לשאת, תוך תקופה מוגבלת, אשה שתאפשר לו להחזיר את חובותיו.

איליון מאי, מי שהיתה בזמנו שותפתו של מייק ניקולס בהעלאת מערכונים סאטיריים מבריקים בברודווי, בימה סרט זה בקצב מהיר, כשהיא לועגת במידה שווה לכל מי שנקלע לעלילתה: הרווק רודף-הבצע, האשה המפילה את כפית התה, וכאשר היא מתכוננת להרימה, מפילה את כל הספל. המשרתים הבוזזים את מעבידיהם, הפרקליטים

אמצעי-כלכלה לרווק נוסח 1971

המרמים את הלקוחות שלהם. בקיצור, עולם שלם ב'ראי עקום. חלק מן הבדיחות מתארך יתר על המידה, וכמעט נחנק מרוב הגומה. לעומת זאת, משחקו הוירטואוזי של ואלתר מתאו בתפקיד הראשי, ושל איליון מאי בדמות בחירת-ליבו המזוהר, מחפים על רוב הליקויים.

ברונסון מחסל

את כולם

עיר אלימה (אסתר, תל-אביב, איטליה) — צ'רלס ברונסון הפך גאון למוסד. לא חשוב כלל מה יעשה — מספיק שימצמץ פעם פעמיים בעיניו החתוליות, יידה בקלילות לאורך איזה רציף, ימתח את שריריו ויעיף מישהו מן הקומה הרביעית, וכבר הסרט הופך ללהיט. ואם די בכך, מדוע בעצם יש צורך ביותר מזה? ואמנם, סרט זה בא להוכיח מה גדול כוחו של ברונסון. סיביו נרקמת עלילה מסובכת, שכל תפקידה הוא להציע בפני הסוררמן החדש קורבנות חדשים לקטילה. הוא רודף אחריהם במכוניות, מצליף בהם במירוצי מכוניות, מחסל אותם בשליפות-בוק, ומוכיח מעל לכל ספק, כי הדמות שהודבקת לו כאן, דמות רוצח מיקצועי הניצב בגאון נגד סינדיקט פשע שלם, הולמת אותו היטב.

אין צורך להבין יתר על המידה. כל מאמץ של הת'עמקות מיותר בהחלט. למען האמת, אין מניחים לכם אפילו לחשוב. הדברים קורים על המסך במהירות גדולה מכדי שמישהו יספיק להרהר בקטנות כמו היגיון, מיבנה דמויות, או כיצא בזה.

למי ששוקק לפרטים נוספים — כל זה קורה משום שברונסון אוהב את ג'יל אירלנד (אשתו בחייה האזרחיים), והיא מובילה אותו באף, ופועה ונעלמת לסירוגין, ותוך כדי כך זורעת בדרכו קורבנות, כמו מישל קונסטנטין (וילטי

אמצעי-פרנסה לגנגסטר מאוהב

ב,יומנו של שוטר") או טלי סאבאלס, הנקטלים כמובן בעילות רבה על-ידי הכלי-כול. אם סוג זה של פעילות חביב עליכם, אל תחמיצו. אפשר רק להמליץ על שבוע הבראה, אחרי החוויה המתישה של עיקוב אחרי כל מעללי-ברונסון.